

CELDÖMÖKI HÍRLAP

=POLITIKAI-TÁRSADALMI-ÉS-SZÉPIRODALMI- HETILAP=

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Celdömök, gróf Széchenyi-utca 12.
Telefon: 55. Csekkszám: 17.258.

Felolvasó szerkesztő:
NAGY IMRE

Előfizetési árak:
1 évre 10, 1/2 évre 5, 1/4 évre 2.50 pengő.
Megjelenik minden szombatban.

Ki akar tökfilkó lenni?

Évek óta tart a vita, milyen nőával ballagon a középiskolát elbágyá diák. Mert a *Ballag már a vén diák-ot* egyre kevesebben énekelik.

Igaz, hogy az ifjúság – minden ellenkező felfogás ellenére – a legrakétásabb tömege az emberiségnek, csak a rossz érdekében hajlandó újításra, a jó érdekében sokkal kevésbé. A magyar öntudatra ébredő része évekenkel előzől harcot kezdett a „Ballag már a vén diák” ellen, azért, mert az egyik sora így fogadkozik: „Filszter” leszek magam is” s a Filszter szó „korlátolt nyárspolgárt” jelent, magyar diák tehát ezzel nem büszkészt. Különben is ez a dal eredetileg német főiskolás és nem középiskolás búcsúzó volt, amint ezt az egyik zenel. folyóiratnak közeli számban olvastuk. Hogy ő is Filszterek akarnak-e lenni vagy sem, s hogy ezen a szón mit értenek, az ő dolguk. Nálunk a Filszter szó „korlátolt nyárspolgárt” jelent. Épezzük magyar diák nem akarhat Filszter lenni.

De ami a legérdekesebb, még megváltoztatott szöveggel sem érdemes énekelni ezt a dalocskát, mert a dallama is idegen. A művelt magyar ifjúságnak ugyan ismeri a külföldi értékes zenét, de mégiscsak szűgyelvenél, hogy végeredményben zenel. egészen általánosan ráadásul külföldi dallammal akarhat elkészíteni az ifjúság még ebben az évben is az iskolától való elbúcsúzás valóban ünnepélyes pillanatában.

S mindezeknek tetejékként az is tudomásul kell vennünk végrevalahára, hogy itt még Jambor tradícióiról sem lehet szó. A „Ballag már a vén diák” alig ötven éves a magyar iskolákban. Egy egészen könnyű felsajlító operett terjesztette el az első világháborút megelőző években, tehát éppen azokban az évtizedekben, amikor a magyar öntudot a rosszul asszimiláltak elég nagy tömege szép sikerrel alátámasztja a amikor alig ismerik még az igaz magyar népzénet.

Hát tessék. Így ír az egyik legelterjedtebb magyar zenel. folyóirat.
De sajál mindjárt a már elterjedt búcsúzó dalok közül nem is egyet. Például: Elmegyek, elmegyek, hosszú útra megyek... aztán Elmegyek, elmegyek, el

Lesújtó vélemény a mai magyar nőről

Írt: Máté-Török Gyula

Mindjárt az elején kijelentem tárgyilagosan, lovagiasan, az igazság mértékét tartva, hogy a magyar nőnek egy részére nem vonatkoznak a megállapításaim! Öket minden nemzeti elismerés és dícséret megilleti. Kifogásaim csak azoknak szól, akiket tényleg valóban megillet.

Milyen a modern magyar nő? Felszines, felületes, a magyar életformától teljesen elrugaszkodott, nagyon önző. Életmódja nagyon nemzetközies, világpolgári, s mintha egy világbíródalom lényait akarná utánozni! Nagyigényű! Ezt a típusot éppúgy feltehetjük Párisban, Londonban, Newyorkban, Hollyvoodban, szerinte a világban, mint Budapestben, Debrecenben, Szegeden stb. Ördögi megromlott tervezésűleg kiagyalt idegen életstílus és idevált diktátúra parancsának rabstíjára van álcóvalva! Oh ne lehetne igazunk ellene! Éz sajnos igen is így van és nem másképpen!

Ez az igazság, mindezt már mininkább belopakodik magyar falvaink népe közé is.
Még a mult világháborúban elképzelhetetlen volt, sőt fétőszárnyaltni lenni remekét, a teremtetét, a természetet. Teljesen módó, hiábavaló. A hamisítás soha sem lesz valóság. Ne éljünk mű, mesterséges, mesterkelt életet. Térjünk meg az igazi útra: vizsgálja a természethez. Ha egy nemzet női festik magukat, az szalmabólkus, jellemző, jelképes sok mindenre. A festett világ nem igazi, hamisítatlan, valódi világ. Azt kell kérdeznem, miért festik magukat? Mi értelme, célja van a prósisatnak?... Híz nem szépít! Ellenkezőleg! Kifinomott létezőről nem beszélve.

A finom nő bőr áttetsző, szinte tejszínű lehérségén átlátszó, a hamvas ózai barackböz hasonló enyhe, előkelően, hajnali pirt, vagy egy szemérmesen elpiruló nő pirját semmiféle mesterségtelencel tükör mellett el

világ legnagyobb festőművészei sem tudnak olyan természetes leheletszerűen finoman, életesen életűen egy hamvas, pirosas, rózsaszínű női arcot, noi ajkát csesztükkel festve visszatükrözni, hogy az ember csókoló szeretőné lopi a festményre. Egy nőnek egészséges színét, nemes életbőve remek pirját, vére látható lükletését semmiféle legmagasabb arcképfestői művészet sem bírja egészen teljesen, tükörletesen visszavarázsolni, a néző szemébe lehelni. Az élet örök forrásaként ez a Mindenható utánozhatatlan remekműve, szabaddalma, patentje. Az ember csak kontár lehet e német! Tehát a hölgyek is!

A legszebb, idiót prósisfőt ajánlom: vissza a természethez. A friss vízhez és friss levegőhöz! Vissza a munkához! Mert az élet-szépséget, az élet pirját nem lehet gyártani és dobozokból természet szerint adagolni. Erre szükség van és kérdelmelnél kell. A kozmetikumok helyett használjunk természetes anyagokat! A friss víz és a friss levegő mellett a természetet is. A természetet is. A természetet is. A természetet is.

A finom nő bőr áttetsző, szinte tejszínű lehérségén átlátszó, a hamvas ózai barackböz hasonló enyhe, előkelően, hajnali pirt, vagy egy szemérmesen elpiruló nő pirját semmiféle mesterségtelencel tükör mellett el

lenőrzött prósisat (vagy mint fűrtemesen csúnya, hideglelősen rút, idegen szóval, facér fodrászmódjára aminkelés vagy rúszolás) ezt a természetes, felülmulthatatlanul, hódítóan, megejtően szép pirt, a tulajdon élet szőben semminemű mesterséges önpírosítás sem tudja szépen utánozni. Ezt a pirt élni kell a saját vérekelét életvagyonából, egészségéből.

Ha valaki nem piros vagy nem félgye az és nem tessék neki halványosra, sapádsápa, úgy keztesse magát orvossal. Ami job, küzdje le vérzegységét. Táplálkozzék tudatosan és természetesen. A hazatér Erdélynek vannak csodálatos erdő, vértárod, vastartalmú ásványvíz, melyek természetellenes orvosság helyett nagy élvezettel lehet inni. Tornázzson minden felkelőkor a friss levegőn. Ki a természet legmagyobb és legégségségsőbb szépségpápoló, kozmetikai intézetébe!

Az arc festését, „kikészítését” sem a szépségtan (esztetika), sem gyakorlati szempontból nem csupán lélekesnek tartani, már bizony beosztott volta folytán is. Egyszer egy furdóhelyen egy fiatal asszony írt az utazólapján: „Az arc festését, kikészítését” sem a szépségtan (esztetika), sem gyakorlati szempontból nem csupán lélekesnek tartani, már bizony beosztott volta folytán is. Egyszer egy furdóhelyen egy fiatal asszony írt az utazólapján: „Az arc festését, kikészítését” sem a szépségtan (esztetika), sem gyakorlati szempontból nem csupán lélekesnek tartani, már bizony beosztott volta folytán is.

Fel kell vetnem azt a kérdést is, hogy egyáltalán szép-e a (fárv) átlátszó arckörnyezetítés vagy a túlzott prósisat? Semmiestre sem szép. Olyan, mintha az illető finom, társaságbelli hölgy túlságosan sok szesz élvezetét volna annyira felfokozottan piros. Nincs, mert nem lehet szebb a természetesenél!

A kőrök vérvörös ordító színel való beosztottság vagy lényessétek még az arcfestésnél is sokkal borzalmasabbnak tartom. Valahogy úgy vagyok ezzel, mint borsevetszállenas férfi, mintha ez a kinszenedős korunknak volna jellemző jelképe!... Mintha a gyengébb nemnek tagjai uljalkat emberverbe mártogatnak ember-telenségük árulójaként.

fordításában):
Mi a szépség? — kérdezte Goethe. A felelet: Egy üres bél s a végén így sobját: Mentem isten (t. i. a Filszterestől).
Ezek után remélhetőleg a környéken nem akad iskola, melynek ifjúsága világcéltűzésre akar lenni ezzel a mindenképpen rossz nőával.
P. D.

is van végágsóm... Elindultam iskolából... Jaj de széles, jaj de hosszú a zebogut utca... Arról alul kéken beherelt az ég... Nagyvárdai kikötőben... kezdődtek: Még egy frétásat is ajánl: El kéne indúlni, meg kén házasodni.
Ez az, mondja rá sok diák. Hát tessék is énekelni. Ha az eddigi ballagási formákba nem

llenek bele ezek az újonnan ajánlott szép magyar dalok, tessék átalakítani a kereteket! De ma Filszter nőával igazán a butasággal határos elmaradottság a főfokozás búcsúzat csak.
Maga Goethe mondja meg véleményét német létére a Filszterrel! (lásd Epigrammák és Xéniák című mű megjelent kötetében, 107. lapon, Földessy Gyula

